

Грицьові апельсини

Панас Висікан

Сьогодні Гриця цілісінький день не було вдома. Де він ходив, ніхто не знав. Сестричка Люся, якій мама наказувала нікуди не пускати Гриця, тепер занепокоїлась. Вона вибігла з хати і погукала на нього.

Червоне, як жар, сонечко вже ховалось за гаєм, і холодні довгі тіні від високих верб лягли на широку дорогу.

— І де оце можна цілий день блукати,— злісно шепотіла Люся,— ще десь провалиться на льоду або ж піде в ліс та заблудиться.

Вона, звичайно, не знала, що Гриць сидів на печі у сусідського хлопчика Миті і слухав цікаву книжечку про Індію.

Повертаючись додому, Люся зустріла маму біля воріт і розповіла, що Гриць кудись зник ще з ранку.

— Прийде,— спокійно відповіла мама,— він, мабуть, у Миті.

Люся сіла до столу готувати уроки, а мама затопила пічку і почала варити вечерю. Незабаром і Гриць прийшов. Він був веселий і посміхався.

— Де тебе носило цілий день? — скрикнула Люся.— Я бігала, шукала, а ти наче у воду впав.

— А руки як у жабеняти холодні,— озвалась мати,— хоча б застебнувся, отряха.

— Мені не холодно,— весело сказав Гриць,— ми з Мить-ком були в такому місці, де зовсім зими немає.

— Як? — здивувалась Люся.

— А так, немає ні снігу, ні морозу,— сказав Гриць,— навкруги пальми ростуть зелені і на них горіхи кокосові.

— Де ж це так? — поцікавилась мама.

— В Індії,— сказав Гриць, скидаючи свої чобітки.

— Ми, — продовжував він, — цілий день з Митьком гуляли там, навіть на слоні через ріку переїжджали верхи. Спершу слон не наважувався лізти у воду, але я його лозиною по вухах раз, два, а він бачить, що нікуди діватись, і поплив...

— І ти не брешеш? — сказала Люся.

— Що, не віриш? — образився Гриць.— Запитай Митю, він тобі все розповість — і як ми кенгуру з ним впіймали за хвіст, і як тигра вбили з рогатки.

— А яка ж вона, кенгуру?—запитала мама, бачачи, що Гриць і справді неначе тільки що з Індії повернувся.

— Кенгуру? — запитав Гриць, підтягуючи штанці, в яких перервалася підтяжка.— Така, як заєць, тільки дуже велика, а хвіст, як у ящірки.

— А лимони там ростуть? — поцікавилась Люся.

— Аякже,— скрикнув Гриць,— лимонів і апельсинів там так багато, що ми їли, їли, а потім і дивитись на них перестали. Від лимонів у мене й досі оскома на зубах, а від

апельсинів — живіт болить.

— Скільки ж ти з'їв їх, що живіт болить? — засміялась мама.

— Штук сто,— відповів Гриць,— а може й більше, тому що вони там на кожному кущі ростуть.

Незабаром почали вечеряти. Мама поставила чайник на стіл і, як тільки поїли кашу, налила всім по склянці чаю і дістала з своєї сумки три пахучих апельсини.

Гриць глянув і почервонів від несподіванки.

— Оце,— сказала мама,— найбільший апельсин буде Люсі, а Грицеві маленький я покладу в скриню на сніданок, бо й справді живіт розболиться, тоді буде робота.

Гриць тихенько сьорбнув носом і заїздив на місці, неначе під ним був не стілець, а колючий їжачок. У нього навіть слина покотилася, як побачив, що Люся обчистила шкірку і лизнула язиком пахучий соковитий апельсин. Грицеві хотілось вихопити у неї з рук і проковтнути, але він стримався, лише відпив трохи чаю і почухав потилицю.

"Було б краще сказати, що апельсини там не ростуть", подумав і насупився.

Мама теж обчистила свій і теж, як і Люся, лизнула язиком.

Гриць взяв одну шкірку і процідив крізь зуби:

— Ми таких і не їли з Митьком, це якісь червоніші, ніж індійські!

— Не вигадуй,— сказала Люся,— апельсини всі однакові.

Гриць довго терпів, але не втримався, нагнувся до мами і шепнув на вухо:

— Ми їли тільки одні лимони, а таких апельсинів, як це, і не бачили.